

Leonora Christina Skov

Madame Champagne

Roman

 SAGA
EGMONT

siden. På trappen og helt tilfældigt. Hun viste sig at være en attraktiv kvinde med grå cottoncoat og lang, mørk hestehale. Da jeg passerede hende, bad hun mig hilse Britt, og hendes måde at sige Britt på overraskede mig. Hun sagde det så intimt.

– Hvorfor bliver du ved at antyde, at der er noget mellem Marianne og mig?

– Det antyder jeg da heller ikke!

– Kan du ikke prøve at lade være, Linn? Vi er bare naboer.

Britts knoer er helt hvide, da hun griber om hanken for at tage en slurk af sin te, og stilheden er ikke til at holde ud.

– Er du sikker på, at Anna er o.k.?

– Anna?

Hun stiller koppen fra sig.

– Det skal jeg jo ikke kunne sige, vel?

– Men du kender hende bedre, end jeg gør.

På dette sted er det meningen, at Britt skal svare noget benægtende. Noget beroligende, men hun ser ud til at være for træt. Faktisk ser hun træt ud hver eneste gang, jeg ser hende. Næste gang må jeg huske at spørge hende, hvordan hun har det. Jeg bunder et glas gin og lime og overvejer, hvor mange år jeg i grunden har udskudt det spørgsmål.

– Og Denise Design går godt? prøver jeg.

– Som det plejer. Posthusene er glade, kunderne er glade.

– Du sælger kortene ind til alle posthusene nu?

– Det ved du jo godt. Det har jeg gjort de sidste fem år.

Det er sandt. Jeg ved det, og alligevel bliver jeg ved at spørge.

Der er meget i denne verden, der er helt okay med mig, men ikke at min søster anser det for et kald at designe bundnaive postkort. *Jeg har fundet mit kald!* Det sagde hun faktisk, da hun kom løbende op ad vores hovedtrappe med sine første masseproducerede kort i hænderne. Isak kom til. Og pigerne. Vi stod i en akavet rundkreds om hendes rystende skuldre i entreen, og jeg tænkte hele tiden, at Isak måtte gøre et eller andet. Han kunne vel for fanden stikke hende en kleenex eller en nødløgn om, at han fuldstændig forstod, hvordan hun havde det. Men det var Anna, der trådte frem, stillede sig på tær og omfavnede Britt, imens hun hviskede hende et eller andet i øret, jeg ikke kunne høre. Lo, da Britt løftede hende i vejret og svingede hende rundt. Britt havde ikke været til at komme i nærheden af i årevis, og ingen havde nogensinde haft held til at omfavne Anna før da. Ikke engang Isak og Laura.

Det giver et sæt i Britt, da jeg rejser mig og siger, at jeg må se at komme hjem. Isak har utvivlsomt været alene med journalisten længe nok, og der er også en dag i morgen. Jeg hører mig selv. *Der er også en dag i morgen.*

– Linn, vil du ikke lige have nogle postkort med hjem? Her, nu skal jeg finde en æske til dig. En af de nye.

Det er for sent at sige nej.

– Mange tak. Og så med guldbånd!

– Ja, flot ikke? Det er faktisk et nummereret bokssæt for samlere. Mine greatest hits. Jeg bryder mig ikke om det veltilfredse smil, hun sender mig.

– Vend det lige. Du har fået det andet bokssæt, se selv. Nummer to.

Mine skrivebordsskuffer er efterhånden så overfyldte med kort, at jeg må lade mine papirblokke og skriveredskaber ligge fremme, og Isak bliver ved at spørge, hvad der forhindrer mig i at smide dem ud. Det er jo bare pap, plejer han at sige, men han ved lige så godt som jeg, at det er min søsters mærkværdige forsøg på at gøre godt i verden. Hun donerer også penge til flere fonde og samler ind for Røde Kors.

Jeg undskyld mig, da *Free your mind and the rest will follow* lyder fra bunden af min taske.

– Linn her?

– Skat, det er mig. Er Anna hos Britt?

– Ja, selvfølgelig.

– Det tænkte jeg nok. Sådan er det jo med piger i den alder.

Isak og jeg har altid været gode til at tale med journalister på medhør et sted i baggrunden, og jeg holder det øverste kort op i lyset. *Nyd din fødselsdag i stilhed eller som dagens lysende midtpunkt. Du fortjener at fejre din fødselsdag præcis, som du har lyst til,* står der ud over en dyblå å, der risler fra hjørne til hjørne med skriggrønne marker i baggrunden.

– Linn? Er du der?

– Ja, undskyld. Hvad siger du?

– Jamen, jeg spørger bare, om Anna bliver hos Britt, til hun føler for at komme hjem?

– Ja selvfølgelig. Det er klart.

Jeg åbner kortet, og røde rosenblade daler fra himlen. I et felt i midten er farverne forstøvede, så man kan tilføje sin egen hilsen.

– Er du på vej hjem, skat?

– Ja, jeg står næsten med overtøjet på. Britt hilser. Kys til dig og Laura.

– Og stort kram til Britt.

Britt er gået ind i stuen. Jeg kan se hendes kimono ved stuevinduet.

– Det var Isak, der ringede, siger jeg. – Jeg går nu.

– Hvad ville han?

Hun har lagt armene over kors, som hun plejede at gøre, da vi var små.

– Åh, han ville bare høre, om jeg snart kommer hjem.

– Virkelig? Hvor betænksomt.

Hun går langsomt over til mig. Hendes fødder må have været bare, siden hun gav mig sine sko. Jeg ser det først nu.

– Vent lige! Her, dine sko.

Hun står foran mig og ryster på hovedet, til jeg holder op med at række dem frem. Siger med tryk på hver stavelse, at hun ikke er nær så bekymret for Anna, som hun er for mig, og jeg tør ikke spørge hende, hvad hun mener. Det er alt for ofte sådan, vores samtaler ender.

Vi står i døren, og som alle gangene før er det eneste, jeg kan se, den tykke, lyserøde kridtstreg, hun slog, da vi var fjorten. Midt ned gennem det gavlværelse, vi delte. Hold dig væk. Hold dig ude. Lad mig være i fred.

– Britt, hør nu, alt er under kontrol, bare rolig.

– Så hvorfor ser du så trist ud?

Jeg ser hende forsvinde sammen med halvdelen af reolen, en kvart sofa, hele skrivebordet og det halve gulv. Hun lagde roligt kridtet fra sig og genoptog sit klippearbejde i karton ud over skrivebordet. Ingen af os sagde noget. *Hold dig væk. Hold dig ude.* Jeg overvejer, om vi overhovedet har talt sammen siden.

– Du har ikke skrevet en linje af din roman, har du vel?

– Hold nu op, ikke?

Jeg træder ud på trappen og smiler mit bedste smil, men Britt ryster bare på hovedet.

– Du gør det der med fuldt overlæg, jeg kan se det.

– Hvad?

– Smiler på den måde.

Hun lukker stille døren, og jeg kan høre hendes kædelåse rasle en efter en, da jeg begiver mig ned ad trappen. Trinnene føles så hjemlige. Den slidte terrazzo. En eller anden i høje hæle er på vej op. Det er Marianne. Jeg ved det, før hendes hestehale kommer til syne om den nederste afsats. Da vi passerer hinanden, siger hun hej og mit navn, og jeg vender mig efter hende for at gengælde hendes hilsen. Men hun er allerede forsvundet.

Låsen klikker mig velkommen, da jeg vrider nøglen til højre, halvanden omgang og så et hurtigt stød indad. Nedad med håndtaget, til døren modvilligt slipper karmen. Åbner sig mod lejligheden, der sover de uskyldiges søvn, selv om klokken kun er halv elleve, så jeg kan i ro og mag trække i nattøjet og tænde for computeren. Den uoverskuelige samling bogstaver under mine fingerspidser.

– Er det dig, Linn?

Isak kan ikke have sovet ret længe, selv om han lyder sådan. Jeg skriver mit kodeord i computerens startfelt. Loulou14. Om en måned er det tid til at ændre det til 15, og i grunden er det ikke til at forstå. Mine 14 år med Lou Lou er gået hurtigere end mine 18 år uden.

– Linn?

– Ja?

Jeg har lyst til at blive siddende, men rejser mig. Åbner døren til soveværelset på klem, så jeg kan skimte den lave, japanske seng, der ankom med skib fra New York på vores bryllupsdag.

– Du har drukket, Linn.

Han sukker og vender dynen med et spark, drejer sig om på siden og bokser puden i facon. Hvis han dog bare ville holde op med sine evindelige konstateringer. På vej ud til køleskabet hører jeg ham spørge til Anna.

– Noget nyt?

– Ja.

Jeg fortæller ham kort om Annas møde med Katalina, lægger nakken tilbage og bunder den første flaske Evian. Sengen knager derinde.

– Så Katalina fortalte ikke Anna, hvad hun advarede hende mod, er det sådan?

– Ja, det er det vel.

Jeg skruer låget af flaske nummer to, sætter den for munden, drikker, og Isak konstaterer, at Katalina jo ikke er decideret velfungerende. Eller var. For han skal jo ikke kunne sige, hvordan hun er i dag. Jeg lader vandflaskerne tromme mod hinanden og ser Katalina for mig. Hendes lange, lyse hår, der var så tyndt, at ørerne altid stak udenfor. De blege øjne, der gled helt ud til tindingerne, når hun lo.

– Linn, gider du ikke holde op med at banke flaskerne mod hinanden?

Jeg sukker og stiller dem fra mig på gulvet.

– Skriv nu godt, ikke.

Han sparker dynen af sig, og jeg forstår så udmærket, hvordan han har det. Jeg ville også sparke et eller andet af mig, hvis jeg kunne. Men i stedet puster jeg et kys gennem rummet.

– Sweet dreams.

– Ja, i lige måde, når du når så langt.

For syv et halvt år siden tiltvang Isak sig adgang til min etværelses på Vesterbrogade.

– Jeg må se dig.

Hans fod i døren. Blanke sko med snørebånd i sløjfer.

– Jeg står herude med en kæmpe erektion på grund af dig.

Det hjælper ikke at tænke på dengang, vi var nyforelskede, og alligevel gør jeg det alt for ofte. Hver eneste aften, når jeg sidder her. Indimellem ville jeg ønske ... Jeg lukker døren eftertrykkeligt og trækker vejret dybt. Bitchbixen bliver ikke opdateret af, at jeg sidder her og ønsker mig tilbage til en tid, der er forbi, og inde fra soveværelset spørger Isak, hvad jeg laver.

– Sidder du og blogger, Linn?

– Nej, jeg skriver.

– Det er jeg glad for at høre.

Jeg forstørret et snapshot af et aldrende, blonderet strygebræt, der vistnok var quizværtinde med skulderpuder i en fjern fortid. Den er god nok. Ansigtshuden er strøget silkeglat, mens halsen ligner et lædergarveri, og hvor mange gange skal jeg pointere det for alverden. Denne kvinde burde prøve en peeling eller bede til Betty Barclay-guden om godt vejr og en halsklud. I hvert fald hvis hun vil slippe for Linn Lauretius' bitchkommentarer garneret med bitchpoint i sækkeform. En enlig sæk kan ske for enhver. Ti sække på række er ren Titanic. Den gode smags totale undergang.

Jeg tilføjer en hurtig overskrift, *Vi beder bare Betty Barclay-guden om godt vejr*, lukker øjnene og trykker 'post', mens Johan Johansen begynder at skubbe tunge møbler over gulvet i lejligheden over os, så det hviner i træet. Han flytter rundt på sit møblement flere gange i døgnet og har gjort det, så længe jeg har boet her, men det er blevet markant hyppigere de sidste par år. Jeg har aldrig mødt ham, ikke engang på trappen. Papskiltet med hans navn på dørtelefonen er helt gulnet, men han kan ikke være gammel. Hans bevægelser er hårde og utålmodige. Næsten desperate.

Jeg har brugt flere år på at sidde her og registrere hans tiltagende frustration, blogge og skrive den samme sætning i mit *Venter på Yazoo*-dokument, foreløbig ned over 420 sider. *Da jeg begyndte at blomstre, plukkede han mig.* Det er et citat fra *Maxim Bar*. Lige der, hvor Linn Denise indser, at Mark plukker alle sine kvinder og mænd på samme tidspunkt. På samme måde, med rod og det hele. *Da jeg begyndte at blomstre, plukkede han mig. Da jeg begyndte at blomstre, plukkede han mig. Da jeg begyndte at blomstre, plukkede han mig.*

Du har ikke skrevet en linje af din roman, har du vel?

Jeg rejser mig fra skrivebordet, der fortjener bedre end mig. Det står så rankt på sine fire ben, så hemmelighedsfuldt med skufferne en smule på klem. Isak ville bare glæde mig, da